బంధం

శ్రీకళ అబ్బరాజు

(గతసంచిక తరువాయి)

"**అమ్మాయి మీద** మీకు ఉన్నంత నమ్మకం నాకు లేదండీ" అంది వసుంధర బేలగా.

"పోనీ నామీద నమ్మకం ఉంచు. సరేనా?" అంటూ భుజం తట్టి లేచి వెళ్ళి, మంచం మీద వాలాడు.

వసుంధర భారంగా నిట్టూర్చింది. కూతురి మాటల్లో కనిపించిన తీవ్రత, తిరస్కారం గుర్తొస్తూనే, గుండె కలుక్కుమంది.

"నిజంగా, సుమకి అంత మాత్రం విచక్షణ వుందా?" ఆమెకి నమ్మకం కుదరలేదు.

ప్రసాదరావు నిద్రలోకి జారుకున్న గుర్తుగా సన్నగా గురక శబ్దం వినిపిస్తూ ఉంది.

ఆలోచనల వేడికి, నిద్రపట్టక పోవడంతో, లేచి నెమ్మదిగా హాల్లోకి నడిచింది వసుంధర.

అక్కడ డిమ్‌లైట్ వెలుతురులో ఎవరో తిరుగుతున్నట్టు అనిపించింది. నాలుగడుగులు వేస్తూనే, మసక వెలుతురులో మొహం కనిపించింది.

"ఆదిత్యా! నువ్వు యింకా నిద్రపోలేదా?" అడిగింది ఆశ్చర్యంగా. అప్పటికే పన్నెండు గంటలు దాటినట్టు చూపిస్తూ వుంది గోడగడియారం.

ఆదిత్య యిబ్బందిగా తలదించుకున్నాడు.

వసుంధర సుమ గదిలో యింకా లైటు వెలుగుతూ ఉండడం చూసింది.

"సుమ యింకా మేలుకుని ఉందని, నువ్వు యిక్కడ కాపలా కాస్తున్నావా?" సూటిగా అడిగింది.

"సుమ యివాళ ఎందుకో చాలా డిస్టర్బ్‌డ్‌గా ఉంది. చదువుకుంటూ మేలుకుని వుంటే ఫర్వాలేదు, కానీ ఆందోళనతో నిద్రపోవడం లేదనుకుంటా" నసుగుతూ చెప్పాడు.

"అయితే.. ఆ మహారాణి ప్రశాంతంగా నిద్రపోయేవరకు నీకు నిద్ర పట్టదంటావు" అంది నిట్టూరుస్తూ.

"....."

వసుంధర నీరసంగా నవ్వింది.

"సుమ చాలా అదృష్టవంతురాలు ఆదీ! ఇంతగా ప్రేమించే మనుషులు దొరకడం పూర్వజన్మలో చేసుకున్న పుణ్యం. కానీ నీకు తెలుసా! ఎంత గొప్ప వరమైనా, దాన్ని గుర్తించి గౌరవించే బుద్ధి కలగకపోతే ఉపయోగంలేదు. చాలా లేటయ్యింది యిప్పటికే. నువ్వు వెళ్ళి పడుకో" చెప్పింది భుజం తడుతూ.

ఆదిత్య ఆవిడ మాటని తీసివేయలేక, తప్పనిసరై వెనక్కి తిరిగాడు.

అతను మేడ దిగివెళ్ళేటప్పుడు కూడా రెండుసార్లు వెనక్కి తిరిగి సుమ గదివైపుకి చూడడం వసుంధర గమనించింది.

"భగవంతుడా! ఎటువైపుకి నడిపిస్తున్నావో నువ్వు" అనుకుంటూ, మనసులో ప్రార్థించింది.

అప్పుడప్పుడే పొగమంచు సూర్యకిరణాలకి ఆవిరైపోతూ ఉంది. ఆకుపచ్చని పొదరింటిలోకి, ఆకాశంలోని నక్షత్రాలు దిగివచ్చినట్టు చిన్న చిన్న నీటి ముత్యాలు మిలమిలా మెరిసిపోతున్నాయి. అందమైన ఆ ఉదయాన్ని ఆస్వాదిస్తూ జాగింగ్ ట్రాక్‌పై పరిగెడుతూ ఉంది సుమ. వేగంగా పరిగెత్తడం వల్లనో, ఎదురుగా రయ్యిన వీస్తున్న చల్లగాలి వల్లనో ఎర్రగా కందిపోయి వున్నాయి ఆమె బుగ్గలు.

కాసేపు పరుగెత్తి అలిసిపోయి ఆగిపోయింది సుమ. ఆయాసాన్ని అదుపు చేసుకోవడానికి, ముందుకి వంగి, మోకాళ్ళ మీద చేతులు ఉంచింది.

అప్పటిదాకా, ఆమె పరుగుకు లయబద్ధంగా ఊగుతూ వున్న ఆమె పోనీటైల్ నేను కూడా నీరసపడిపోయానంటూ భుజం మీదకి వాలిపోయింది.

అలుపు తీర్చుకుని, ఒకసారి బరువుగా గాలిపీల్చి తలపైకెత్తిందామె.

మరుక్షణంలోనే, ఆమె కంటిముందు అందంగా విరబుసిన ఎర్రని గులాబీలు ప్రత్యక్షమయ్యాయి.

ఆ పైన నవ్వుతూ మోహిత్ మొహం కనిపించింది.

అతను, ఆమె వేసుకున్న నీలం రంగు జాగింగ్ సూట్‌ని, నల్లని పట్టుకుచ్చులా భుజం మీద పరుచుకున్న ఆమె జుట్టుని ఆశ్చర్యంతో మెరిసిపోతున్న ఆమె కళ్ళని తనివితీరా చూస్తున్నాడు.

"మోహిత్!" ఆశ్చర్యంగా పలికిందామె.

"ఐ లవ్ యూ!" ఆమె కళ్ళలోకి చూస్తూ చెప్పాడతను.

సుమకి ముందురోజు రాత్రి యిద్దరి మధ్యా జరిగిన సంభాషణ గుర్తుకి వచ్చింది. అతని ముందు తన మనసుని బైటపెట్టానన్న విషయం స్ఫురిస్తూనే కనురెప్పలు సిగ్గుతో బరువెక్కాయి.

అతని ప్రేమని స్వీకరిస్తున్నట్టుగా పూలగుత్తిని చేతిలోకి తీసుకుంది.

"పొద్దున్నే జాగింగ్ ట్రాక్ దగ్గరికి రమ్మంది యిందుకేనా?" అంది నవ్వుతూ.

"ఇందుకేనా?" అని అంత తేలిగ్గా తీసేయకు. నాకైతే రాత్రంతా నిద్రపట్టలేదు. వీలైతే నిన్నరాత్రే తోటరాముడిలా గోడదూకి వచ్చి నిన్ను కలుసుకోవాలనిపించింది."

"ఓ..గాడ్ దిసీజ్ టూ మచ్" నవ్విందామె.

"అంతే మరి మామూలుగా, సాదాసీదాగా ప్రేమిస్తే అందులో మజా ఏమంటుంది? ప్రేమంటే ఎలక్ట్రిక్ షాక్ కొట్టినట్టుగా ఉండాలి. కంప్లీట్‌గా మనసుని అరెస్ట్ చేసినట్టుగా ఉండాలి. నీకు నేను తప్ప యింక ఏమీ కనిపించకూడదు. వినిపించకూడదు" అన్నాడు ఆమెకి చాలా సన్నిహితంగా వస్తూ.

"మోహిత్ ఇప్పుడు నాన్న వాకింగ్‌కి యిటే వస్తారు" అంది భయపడుతున్నట్టుగా ఒక అడుగు వెనక్కి వేస్తూ.

"అయితే ఏంటి? ఆయనేమన్నా నీ కన్నతండ్రా? అంతలా అధికారం చూపించడానికి" అన్నాడు చిరాగ్గా.

"నాన్నని మాత్రం ఏమీ అనకు. ఆయన చాలా మంచివారు"

"సరే..సరే.. ఇంతకీ యిప్పుడేమంటావు?" ఆమె తెల్లటి చేతుల్ని గట్టిగా పట్టుకుంటూ అన్నాడు.

"రెండు నెలల్లో నాకు ఎగ్జామ్స్ ఉన్నాయి. ప్రిపేర్ అవ్వాలి. ఐ నీడ్ టు గో" అంది అతని చేతుల నుంచి విడిపించుకుంటూ.

"సుమా!"

అతను పిలుస్తున్నా వినిపించుకోకుండా, "వస్తాను.. బై" అని చెప్పి పరుగున వెళ్ళిపోయింది.

"మనం ఫోన్ మాట్లాడడం మొదలుపెట్టి గంటన్నర దాటింది తెలుసా?" రాత్రి తొమ్మిదిగంటలప్పుడు లాన్‌లో పచార్లు చేస్తూ మోహిత్‌తో మాట్లాడుతూ వుంది సుమ.

ఇంతలో, పక్కగా అడుగులు సవ్వడి వినబడడంతో తలతిప్పి చూసింది ఆదిత్య అటువైపే వస్తూ కనిపించాడు.

"ఆదిత్య వస్తున్నాడు. నేను తర్వాత మాట్లాడతాను" అంటూ ఫోన్ కట్ చేసింది. అర నిముషంలోపలే సుమ ఫోన్ మళ్ళీ రింగయ్యింది.

"ఆ ఆదిత్య ఎవరని నువ్వు భయపడాలి? ఆ యింట్లో నువ్వు ఎవరికీ ఒదిగి వుండాల్సిన అవసరంలేదు. నువ్వు 'ఊ' అనాలేగానీ, ఈ క్షణమే నిన్ను తీసుకుని వచ్చేస్తాను" మోహిత్ కోపంగా అన్నాడు.

"ఓ గాడ్! నేనెవరికీ భయపడి ఫోన్ కట్ చేయడం లేదు. నేను చదువుకోవాలి అందుకే పెట్టేశాను. సరేనా! బిలీవ్‌మీ! బై.." అంటూ తిరిగి కాల్ కట్ చేసింది.

"ఈ మధ్య ఫోన్‌కాల్స్‌తో చాలా బిజీగా ఉంటున్నట్టున్నావు." అంటూ దగ్గరకు వచ్చాడు ఆదిత్య.

"అదేం లేదు ఆదీ! ఫ్రెండ్ స్టడీ మెటీరియల్ గురించి అడుగుతుంటే చెబుతున్నానంతే" అంది కప్పిపుచ్చుకుంటూ.

"నువ్వు చెప్పకపోయినా నాకు తెలుస్తూనే ఉంది. ఈ మధ ఎక్కువగా యింట్లో ఉండడం లేదు నువ్వు. ఎవ్వరితోనూ మాట్లాడడం లేదు. నువ్వు స్టడీ రూంలోకి కూడా రాకపోతుంటే మామయ్య, నీ గదిలోనే కూర్చుని శ్రద్ధగా చదువుకుంటున్నావనుకుంటున్నారు.

నీకోసం స్పెషల్‌గా ట్యూటర్స్‌ని యింటికి పిలిపించి, పాఠాలు చెప్పిస్తున్నారు. నువ్వు ఆ క్లాసులు ఎగ్గొట్టి తిరుగుతున్నావని తెలియదు మామయ్యకి.

నీకు ఎగ్జామ్స్ వున్నాయన్న సంగతైనా గుర్తుందా?" మందలిస్తూ అడిగాడు ఆదిత్య.

"సారీ.. బావా! యివన్నీ నాన్నతో చెప్పకు. నేను మేకప్ చేయడానికి ట్రై చేస్తాను" నిజాయితీగా చెప్పింది.

"సరే! ఇకనుంచైనా శ్రద్ధగా ప్రిపేరవ్వు. నీకు తెలుసా! ఈ యింట్లో సుధీర్, నువ్వు, నేనూ ముగ్గురం కలిసి పెరిగాం. అయినా మామయ్య మా యిద్దరిని ఎప్పుడూ సివిల్ సర్వీసెస్‌కి ప్రిపేరవమని ప్రోత్సహించలేదు.

దానికి, ఆయన నిన్ను మాత్రమే ఎన్నుకున్నారు.

అంటే మాలో లేని ప్రత్యేక లక్షణం ఏదో నీలో ఉందని గుర్తించారు. మామయ్య అంచనా ఎప్పుడూ తప్పుకాదని నమ్ముతున్నాను. అది గుర్తుంచుకుని బుద్ధిగా చదువు" అన్నాడు లాలనగా భుజం తడుతూ.

సుమ ఆదిత్య వైపు సూటిగా చూసింది.

తెల్లని లాల్చీ, పైజమాలో చిరునవ్వు నవ్వుతూ ఉన్నాడు. అతని మనసులోని నిర్మలత్వం, ఆ నవ్వులో స్పష్టంగా కనిపిస్తూ ఉంది. "జీవితంలో ఎలాంటి కంప్లైంట్స్ లేవు కోరికలు లేవు. దేన్నీ తీవ్రంగా తీసుకోడు. తెల్లకాగితంలాంటి మనిషి అతని దగ్గర అబద్ధం చెబుతున్నందుకు సిగ్గుపడింది సుమ.

"ఆదీ! నువ్వు ఎవర్నైనా ప్రేమించావా?" అడిగింది అతన్ని.

సుమ నుండి ఊహించని ప్రశ్న రావడంతో ఒక్క క్షణం కంగారు పడ్డాడు ఆదిత్య.

"ఎందుకలా అడిగావు?" అన్నాడు ఆశ్చర్యపడుతూ.

"నన్నే యింత బాగా చూసుకుంటావు. ఇక నువ్వు ప్రేమించిన అమ్మాయిని అయితే ఇంకెంత బాగా చూసుకుంటావో కదా అని అడిగాను. ఒకవేళ అలాంటిదేమన్నా వుంటే అందరికన్నా ముందు నాకే చెప్పాలి" అంది నవ్వుతూ.

"ఇంతవరకు నేనే ఆమెకి చెప్పలేదు. నీకులాగే తనకీ ఎగ్జామ్స్ ఉన్నాయి. ఈ సమయంలో ఆమె ఫోకస్ చెడగొట్టడం నాకు యిష్టంలేదు. సరైన సమయం కోసం ఎదురుచూస్తున్నాను"

"అంటే ఎవరో ఉన్నారన్నది కన్‌ఫర్మ్ అయినట్టే. ఏమో అనుకున్నాను. నువ్వు పైకి కనిపించినంత అమాయకుడివేం కాదు.. కానీ, ఒక విషయంలో మాత్రం మెచ్చుకుని ఆ అమ్మాయితో బాటు, ఆమె ఆశల్నీ, ఆశయాల్నీ, గౌరవిస్తున్నావు చూడూ.. యూ ఆర్ యింపాజిబుల్" అంది మెచ్చుకుంటున్నట్టుగా.

"ఇలాంటి కబుర్లన్నీ కట్టిపెట్టి ముందు చదువుకో. వెళ్ళు" ఆదిత్య కోపం నటిస్తూ అంటుంటే అల్లరిగా నవ్వుతూ అక్కడ నుంచి పరిగెత్తింది సుమ.

"ఎవరు గావాలె.. బిడ్డా?" ఎదురుగా నిలబడ్డ యువకుడిని చూస్తూ అడిగాడు రామయ్య.

"సుమ వుందా?" నిర్లక్ష్యంగా అడిగాడు అతను.

"సుమమ్మ దోస్తులా? కూర్చుని పిలుస్తను" అంటూ డ్రాయింగ్ రూంలో అతన్ని కూర్చోబెట్టి, సుమకి కబురందించడం కోసం లోపలికి వెళ్ళాడు రామయ్య.

అప్పుడే న్యూస్‌పేపర్ కోసం గదిలోకి వచ్చింది వసుంధర.

"నమస్తే అత్తయ్యా!" అంటూ ఆమెని చూస్తూనే లేచి నిలబడ్డాడు మోహిత్. పరిచయం లేని మొహం, అలవాటులేని పిలుపు ఎవరైవుంటారా? అని, ఆశ్చర్యంగా చూసింది వసుంధర.

"నేను సుమ మేనత్త కొడుకుని. స్వంత మేనత్త కొడుకుని" 'స్వంత' అనే పదాన్ని ఒత్తిపలుకుతూ అన్నాడు.

వెంటనే వసుంధర మొహం మాడిపోయింది.

"రాజేశ్వరి కొడుకువా? సుమతో ఏం పని నీకు?" అడిగింది కరుగ్గా.

"సుమనే అడగండి. నాకంటే ఫ్రీగా, ఓపెన్‌గా తనే మీతో చెప్పగలదు" అన్నాడతను తొణక్కుండా.

"హాయ్ మోహిత్" హుషారుగా పలకరిస్తూ లోపలికి వచ్చింది సుమ. పింక్ కలర్ చుడీదార్‌లో, అతి శ్రద్ధగా అలంకరించుకున్న కూతుర్ని ఎగాదిగా చూసింది వసుంధర.

"పద వెళదాం" అన్నాడతను సుమని చూస్తూనే. "సుమా! ఒక్క నిముషం నీతో మాట్లాడాలి" గట్టిగా చెప్పింది వసుంధర.

"మోహిత్ నువ్వు బైట వెయిట్ చేస్తూ ఉండు" చెప్పి, సుమ తల్లి వైపుకి తిరిగింది.

"నువ్వేం చేస్తున్నావో తెలుస్తుందా? ఆ అబ్బాయిని యింటిదాకా తీసుకురావాల్సిన పనేంటి?" కోపంగా అడిగింది కూతుర్ని.

"అమ్మా మోహిత్ నన్ను కలవడానికి వచ్చాడు. యిందులో యిష్యూ చేయాల్సిందేముంది?" అంది సుమ తేలిగ్గా కొట్టిపారేస్తూ.

"నీ కోసమే అయినా, ఈ యింటికి రాకూడదు. నా మొదటి భర్త తాలూకు బంధువుల్ని ఈ యింటికి ఆహ్వానించేంత పెద్ద మనసు నాకు లేదు. ఈ సమాజంలో ఆడవాళ్ళకి, "నాకు రెండు పెళ్ళిళ్ళు అయ్యాయి. అని చెప్పి ధైర్యంగా తలెత్తుకు తిరిగే రోజులు రాలేదు" తెలుసుకో.

గతాన్ని సమాధి చేసి ప్రశాంతంగా బతుకుతున్నాం. దీన్ని యిలాగే సాగనివ్వు. దయచేసి, మీ నాన్నగారి పరువు తీయకు. అసలు ఆయన అతి మంచితనంతో నిన్ను ఆ యింటికి పంపి చాలా పెద్ద పొరబాటు చేశారు. దానికి ఒప్పుకోవడం నేను చేసిన యింకో పొరపాటు.

ఇదే ఆఖరు సారి చెబుతున్నాను. యింకెప్పుడూ ఆ యింటి మనుషులు, యిక్కడ కనిపించకూడదు. అర్థమైందా?" ఆవేశంగా చెప్పింది.

"మోహిత్ చెప్పేది చాలా నిజం. నాన్న నన్ను ఎంత ప్రేమించినా యిది నా యిల్లు ఎప్పటికీ కాలేదు. నాకోసం, నా వాళ్ళు యిక్కడికి రాకూడదు.

ఎందుకంటే, నా ఉనికే రెండుగా చీలిపోయి ఉంది. రెండు ప్రపంచాల్లో బతుకుతూ ఉన్నట్టుండి నాకు కానీ, ఏదీ నాకోసం కాదు. నేనెంత మర్చిపోదామని ప్రయత్నించినా, ఎవరో ఒకరు, ఏదో ఒక పాయింట్ దగ్గర ఆ విషయం గుర్తుచేస్తూ వుంటారు నాకు" ఉక్రోషంగా అంటూనే సుమ కళ్ళ వెంట నీళ్ళు జలజలా రాలాయి.

సుమ ఆవేదన చూసి వసుంధరకి కూడా ఏడుపొచ్చింది. ఉన్నట్టుండి ఒళ్ళంతా చెమటలు పట్టేశాయి.

సుమ ఒక్క అంగలో తల్లి దగ్గరకు వచ్చింది.

"అమ్మా! అయామ్ సారీ ఈ డిస్కషన్ యింతటితో ఆపేద్దాం. మోహిత్ మళ్ళీ ఈ యింటికి రాడు సరేనా!" తల్లి చేతులు పట్టుకుని చెప్పింది.

"అయితే అతనితో స్నేహం మానుకోగలవా?" నెమ్మదిగా అడిగింది వసుంధర.

"ప్లీజ్ అమ్మా! ఈ విషయాలన్నీ తర్వాత మాట్లాడుకుందాం. మోహిత్ ఎదురుచూస్తూ వుంటాడు... వస్తాను" చెప్పేసి వెళ్ళిపోయింది. కూతురి గురించి ఆలోచించిన కొద్దీ వసుంధర గుండె దడ ఎక్కువైంది.

"రెండు ప్రపంచాల్లో బతుకుతున్నట్టు వుంది. కానీ ఏదీ నా కోసం కాదు" కూతురు అన్న వాక్యం మళ్ళీ మళ్ళీ చెవుల్లో మోగుతూ వుంది.

సుమని ఈ కన్‌ఫ్యూజన్‌లోకి నెట్టింది నేనేనా?

బిడ్డ భవిష్యత్తు కోసం నిలదొక్కుకోవాలనే ప్రయత్నంలో పెళ్ళిచేసుకుని ఊబిలో దిగబడిపోయానా?

సుమదసలే నిలకడలేని వయసు 'భగవంతుడా!' అనుకుంటూ సోఫాలో కూలబడిద్కి.

రెస్టారెంట్‌లో ఎదురెదురుగా కూర్చుని ఉన్నారు మోహిత్, సుమ. "వన్ బనానా స్మూతీ.., వన్ స్ట్రా బెర్రీ మిల్క్‌షేక్" ఆర్డర్ చెప్పి సుమ వైపుకి చూశాడు మోహిత్.

"ఫోన్ చేస్తుంటే తీయడం లేదేంటి?" దబాయింపుగా అడిగాడు.

"అందుకేనా, దురుసుగా యింట్లోకి దూసుకు వచ్చావు? అడిగింది కోపంగా.

"నాకసలే విసుగు, చికాకు ఎక్కువ. ఆ సంగతి నీకూ తెలుసు. గంటలు, గంటలు వెయిట్ చేయడాలూ ఎప్పుడో నువువ్ ఫోన్ చేస్తావని ఎదురుచూడడాలూ నా వల్ల కాదు" అన్నాడు విసుగ్గా.

సుమ హఠాత్తుగా సీరియస్‌గా అయిపోయింది.

"నీకు తెలియదు మోహిత్. ఇవాళ నువ్వు యింటికి రావడం అమ్మకి అస్సలు నచ్చలేదు. చాలా అప్‌సెట్ అయ్యింది. "టేబుల్ మీద చేతులు పెట్టి, ముందుకి వంగుతూ చెప్పింది.

"ప్రేమించుకున్న వాళ్ళందరి ప్రాబ్లమ్స్ యిలాంటివే" అన్నాడతను నిర్లక్ష్యంగా కుర్చీలో వెనక్కి వాలుతూ.

"చూడూ.! మా యింట్లో అందరూ చాలా ఓపెన్ మైండెడ్‌గా ఉంటారు. ప్రేమ పెళ్ళికి వ్యతిరేకులేం కాదు. కానీ మన విషయం వేరు. అమ్మ ఎప్పటికీ ఒప్పుకోదు."

"నేను మళ్ళీ మళ్ళీ చెబుతున్నా 'మా యింట్లో వాళ్ళు' అంటావెందుకు? ఎవరువాళ్ళు? నీకేం కారు నీకున్న ఒకే ఒక్క రిలేషన్ మీ అమ్మ. ఆమె కోసం వాళ్ళందరి మధ్యలో బతకాల్సిన అవసరం నీకు లేదు. నీకోసం నేనవర్నీ లెక్కచెయ్యను మీ అమ్మతో సహా. ఆవిడవల్ల మీ నాన్న ఎంత బాధపడ్డారో చిన్న వయసులోనే ఎలా ప్రాణాలు పోగొట్టుకున్నారో మా అమ్మ ఎప్పుడూ చెబుతూ వుంటుంది" అన్నాడు కోపంగా.

ఇంతలో వెయిటర్ రావడంతో మాట్లాడడం ఆపాడు మోహిత్. అతను పొడవాటి గాజుగ్లాసులతో తెచ్చిన డ్రింక్స్‌ని ఒక్కొక్కటిగా బల్లమీద పెట్టి వెళ్ళిపోయాడు.

సుమ ఆలోచిస్తున్నట్టుగా గాజుగ్లాసుని ముందుకీ, వెనక్కీ కదుపుతూ కూర్చుంది.

"మోహిత్‌తో స్నేహం మానుకోగలవా?" అన్న తల్లిమాటలు గుర్తొచ్చాయి.

"నాలుగురోజుల్లో నాకు సివిల్ సర్వీసెస్ ఎగ్జామ్స్ వున్నాయి. అప్పటిదాకా మనం ఈ విషయాలు పక్కన పెడదాం. ఎగ్జామ్స్ అవుతూనే, నేనే నీకు ఫోన్ చేస్తాను. అప్పటివరకు నువ్వు నాకు ఫోన్ చేయడం, నాకోసం యింటికి రావడంలాంటి పనులు చేయకు. ప్లీజ్" బతిమాలినట్టే చెప్పింది.

"సరే నీ యిష్టం కాబట్టి ఒప్పుకుంటున్నాను. ఎవరికీ భయపడి మాత్రం కాదు. అయితే ఒక కండిషన్.."

"ఏంటి?" సుమ అడిగింది కంగారుగా.

"నువ్వు యిప్పుడు నాతో మా యింటికి రావాలి"

"అలాగే" తలూపింది సంతోషంగా.

"ఇంకొక్క దోసె.. సుమకి" వంటగదిలోకి వినబడేట్టు కేకపెట్టాడు మోహిత్.

సుమ చిరుకోపంతో అతనివైపు చూసింది.

అతను అదేం పట్టించుకోనట్టు ఆమె ప్లేట్‌లో చేయి పెట్టాడు.

"ఏయ్! ముందు నా ప్లేట్‌లో దోసని వదిలేయ్. నువ్వు నా దోసెలన్నీ వింగేస్తుంటే నేను బకాసురుడి సిస్టర్‌లా.. అత్తయ్య నడిగి పది దోసలు వేయించుకున్నాను" అంటూ టప్ మని అతని చేతిమీద కొట్టింది సుమ.

"అబ్బా.. రాక్షసీ" అంటూ చేయి విదిలించాడు.

"ఉండు.. నీ పని చెబుతాను" అంటూ ఆమె నెత్తిమీద కొట్టబోయినట్టు నటించి, చటుక్కున ఎడం చేత్తో ఆమె బుగ్గగిల్లాడు. సుమ అతని చేతిని తోసేస్తూ, పకపకా నవ్వింది.

"అప్పుడే అయిపోలేదు" చిలిపిగా అంటూ ఆమె మొహం మీదకి వంగాడు.

"షటప్..మోహిత్" నవ్వుతూ అతని మొహాన్ని చేత్తో వెనక్కితోసేసింది.

"సుమా! యిటురా" మందలింపుగా స్వరం వినిపించడంతో యిద్దరి నవ్వులూ ఆగిపోయాయి.

ఎదురుగా లలితాంబ నిలబడివుంది.

సుమ మౌనంగా లేచి, ఆమెతో బాటు పక్కగదిలోకి వెళ్ళింది.

"నువ్వు తరచుగా యిక్కడికి వస్తున్నట్టు మీ అమ్మకి తెలుసా?" నిలదీస్తూ అడిగింది.

సుమ జవాబివ్వలేకపోయింది.

''ఇక్కడ మేము నీకు ఎంత దగ్గరి చుట్టాలమైనా, మీ అమ్మకంటే ఎక్కువ కాదు. నీ గురించి ఆవిడ కంటే ఎక్కువ ఆలోచించేవాళ్ళు ఎవరూ ఉండరు.

ఆమెకి చెప్పకుండా నువ్వు యిక్కడికి రానక్కర్లేదు. నిన్ను చుడాలనుకున్నప్పుడు మేమే నీకు కబురు పెడతాం. ఎందుకు చెబుతున్నానో అర్థం అయ్యిందా?'' అంది సూటిగా చూస్తూ. సుమ మౌనంగా తలాడించింది.

ఆమె అటు వెళ్ళిపోగానే, మోహిత్ లోపలికి వచ్చాడు.

వాడిపోయి వున్న సుమ మొహం చూసి ''చూస్తూ వుంటే నీకో క్లాసు పడ్డట్టు వుందే'' అన్నాడు నవ్వుతూ.

''మోహిత్ మనిద్దరం పెళ్ళి చేసుకోవడం మీ యింట్లో అందరికీ యిష్టం అని చెప్పావు కానీ, పిన్ని ఎందుకలా మాట్లాడింది'' అంది అనుమానంగా.

''పెళ్ళి చేసుకుంటే యిష్టమన్నాను కానీ, పెళ్ళికి ముందే చనువుగా వుంటే ఒప్పుకుంటారని చెప్పలేదు. రొటీన్‌గా, పెద్దవాళ్ళకి వుండే చాదస్తమేలే! పద నిన్ను మీ యింటి దగ్గర డ్రాప్ చేస్తాను'' అన్నాడు భుజం మీద చేయివేస్తూ.

''అయివుండొచ్చు'' అతని మాటలకు సమాధానపడ్డట్టుగా తలవూపింది సుమ.

సుమ పరీక్షలు అయ్యేంత వరకు యింట్లో అందరికీ టైం టేబుల్ యిచ్చేశారు ప్రసాదరావుగారు.

''అమ్మాయికి ఎటువంటి యిబ్బంది ఉండకూడదు. ఇంట్లో ఎటువంటి డిస్టబెన్స్ వుండడానికి వీల్లేదు'' అందరినీ హెచ్చరించాడు.

''సుమని ఎగ్జామ్స్‌కి డ్రాప్ చేయడం, పిక్ చేసుకోవడం నీ బాధ్యత. అవసరం అయితే రెండు రోజులు ఆఫీసుకి సెలవు పెట్టు'' ఆదిత్యకి చెప్పాడు.

సుమ పరీక్షలు వున్న వారం గడిచిపోయింది.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments